

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/287/2019
Identifikačné číslo spisu: 1116209228
Dátum vydania rozhodnutia: 26.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1116209228.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu J. Q., bývajúceho v S., právne zastúpeného JUDr. Júliusom Kvetánom, advokátom, so sídlom v Humennom, Jasenovská 11, proti žalovanému Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, IČO: 00 151 866, o určenie obdobia trvania pracovného pomeru a iné, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10Cpr/3/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. júla 2019 sp. zn. 7CoPr/4/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 8. marca 2019 č. k. 10Cpr/3/2016-309 prvým výrokom zamietol žalobu, druhým výrokom žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou § 42 ods. 1, § 43 ods. 1, § 45 ods. 1, § 46, § 48 ods. 1, § 59 ods. 1 písm. d/, § 72 ods. 1, 2 Zákonníka práce č. 311/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Zákonník práce“) a vecne tým, že v prejednávanom spore nejde o prekážku skôr začatej veci ani o prekážku veci rozhodnutej v súvislosti s konaniami na Okresnom súde Bratislava II (sp. zn. 8C/133/2007, 51Cpr/6/2014) a na Okresnom súde Bratislava I (sp. zn. 12Cpr/4/2015). Mal za preukázané, že medzi sporovými stranami bola dňa 29. novembra 2006 platne uzatvorená pracovná zmluva, ktorou vznikol pracovný pomer žalobcu ako zamestnanca v Záchytnom tábore v Humennom s dňom nástupu do práce 1. decembra 2006 na dobu určitú do 30. novembra 2007 so skúšobnou dobou tri mesiace. Ďalej konštatoval, že žalovaný ukončil pracovný pomer so žalobcom oznámením zo dňa 9. februára 2007 bez uvedenia dôvodu ku dňu skončenia skúšobnej doby dňa 28. februára 2007. Za nedôvodnú považoval argumentáciu žalobcu, že jeho pracovný pomer nemohol skončiť ku dňu 28. februára 2007 na základe neexistujúcej a žalovaným nepredloženej pracovnej zmluvy zo dňa 1. decembra 2007 (uvedenej v oznámení zo dňa 9. februára 2007), keďže išlo o zjavnú chybu v písaní a v rozpore s elementárnou logikou by právny predchodca žalovaného oznamoval žalobcovi skončenie pracovného pomeru, ktorý ešte dátumovo nemohol byť uzatvorený. Uviedol, že žalobca

následne zmenil svoj procesný útok a tvrdil, že dňa 1. decembra 2006 podpísal v poradí druhú pracovnú zmluvu. Tvrdenie žalobcu o existencii inej pracovnej zmluvy ako tej, ktorá bola do konania predložená, t. j. pracovnej zmluvy zo dňa 29. novembra 2006, nemal preukázané; nemohol tak vyhovieť žalobe v časti určenia, že žalobca a právny predchodca žalovaného uzatvorili pracovný pomer dňa 1. decembra 2006 na základe písomnej zmluvy zo dňa 1. decembra 2006 pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom. Okresný súd uzavrel, že medzi sporovými stranami bola uzavretá jedna pracovná zmluva dňa 29. novembra 2006 a žalovaný v súlade so zákonom písomne oznámil žalobcovi, že s ním končí pracovný pomer v skúšobnej dobe. Mal za to, že chybné označený dátum vzniku pracovného pomeru uvedený v oznámení o skončení pracovného pomeru nespôsobuje neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Vo vzťahu k peňažným nárokom konštatoval, že tieto by bolo možné priznať iba v prípade úspechu žalobcu v časti určovacej žaloby, preto aj v tejto časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 a čl. 17 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a plne úspešnému žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania z dôvodu, že mu žiadne nevznikli.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „súd druhej inštancie“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 31. júla 2019 č. k. 7CoPr/4/2019-379 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie, z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd dodal nasledovne: Vo vzťahu k námietkam žalobcu, týkajúcich sa uzatvorenia pracovného pomeru na základe písomnej pracovnej zmluvy zo dňa 1. decembra 2006, odvolací súd konštatuje, že žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno ohľadom uzatvorenia predmetnej pracovnej zmluvy. V tejto veci bola zároveň táto argumentácia ako úplne nová uplatnená až pred skončením prvoinštančného konania, pričom je potrebné uviesť, že bola zjavne nekonzistentná s ostatnými tvrdeniami a dôkazmi. Naopak, žalovaný od počiatku tvrdil, že so žalobcom uzatvoril iba jednu pracovnú zmluvu, čomu nasvedčujú aj v konaní predložené dôkazy bez ohľadu na to, že v niektorých vyjadreniach žalovaného (jeho zamestnancov) v iných konaniach sa vyskytli formulácie, že pracovná zmluva bola uzavretá dňa 1. decembra 2006. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhované dôkazy, nakoľko zo zvukového záznamu z pojednávania vyplýva, že žalobca upustil od svojho návrhu na vykonanie dôkazu, keď uviedol, že ak žalovaný nespochybnil obsah predložených listín, aj on považoval za nadbytočné vykonať uvedený dôkaz a v prípade, že by obsah listín žalovaný spochybnil, mal by žalovaný žiadať výsluch svedkov. Je potrebné zdôrazniť, že obsah a pravosť listín predložených žalobcom (písomné vyjadrenie žalovaného s vyjadrením personalistky), ktorá skutočnosť mala byť výsluchom preukázaná, nebola spochybnená žalovaným a ani súd ich nepovažoval za rozporné. Listinné dôkazy predložené žalobcom nie sú spôsobilé v kontexte ostatných tvrdení a absencie pracovnej zmluvy zo dňa 1. decembra 2006 preukázať, že medzi sporovými stranami bola uzavretá iná pracovná zmluva než pracovná zmluva zo dňa 29. novembra 2006 predložená v konaní. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že súd prvej inštancie v zápisnici z pojednávania dňa 12. októbra 2018 potvrdil, že „listinnými dôkazmi predloženými v konaní preukázal tvrdenú skutočnosť, že bol uzatvorený pracovný pomer dňa 1. decembra 2006“, odvolací súd odkázal na zvukový záznam z pojednávania. Odvolací súd konštatoval aj správnosť záveru prvoinštančného súdu, že peňažné nároky uplatnené žalobcom je možné priznať iba v prípade úspechu žalobcu v časti určovacej žaloby.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ považuje napádané rozhodnutie odvolacieho súdu za nesprávne rozhodnutie, ktoré nemá oporu v skutkovom stave, trpí vadou zmätočnosti s poukázaním na § 320 CSP, keďže dovolateľ bol slabšou stranou v spore, a preto mal súd za povinnosť predvolať navrhovaných svedkov na vyriešenie otázky uzatvorenia pracovného pomeru. Odvolací súd nezistil procesné pochybenia, pričom sa buď vôbec alebo nedostatočne vysporiadal s dôvodmi, ktoré dovolateľ uviedol v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, konkrétne, že oznámil svojmu priamemu nadriadenému, že skončenie pracovného

pomeru podľa prípisu zo dňa 9. februára 2007 považuje za neurčité, a teda neplatné, čo akceptoval. Po skončení PN zo dňa 26. februára 2007 do polovice apríla 2007 požiadal nadriadeného o poskytnutie dovolenky, s čím súhlasil, a teda vychádzal z toho, že ak mu bolo umožnené po skončení PN čerpať dovolenku, čerpal ju ako zamestnanec, inak by mu bola dovolenka preplatená, čo žalovaný nespochybnil, preto vyvodil, že jeho pracovný pomer na dobu určitú bol pretransformovaný na dobu neurčitú. Dovolateľ má za to, že žalovaný od začiatku nepravdivo uvádzal tvrdenia o uzatvorení iba jednej pracovnej zmluvy, a to dňa 29. novembra 2006. Odvolací súd sa nedostatočným spôsobom vysporiadal so skutočnosťou, že na pojednávaní dňa 12. októbra 2018 predložil listinný dôkaz - vyjadrenie žalovaného zo dňa 24. januára 2008, v ktorom žalovaný poukázal na vyjadrenie jeho personalistky o tom, že dovolateľ pracovnú pozíciu prijal a následne aj 1. decembra 2006 pracovnú zmluvu podpísal. Ak odvolací súd uznal obsah a pravosť uvedeného dôkazu a rozhodol, že potvrdil zamietavé rozhodnutie súdu prvej inštancie, potom jeho rozhodnutie a jeho názor nemá právnu logiku a odôvodnenie rozsudku je nedôveryhodné a zmätočné. Odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal so skutočnosťou, že dovolateľ od 1. decembra 2006 na pokyn právneho predchodcu žalovaného vykonával činnosti, ktoré spadali do pôsobnosti pozície ekonóm-špecialista, pričom žalovaný uvedené neodporoval v rámci procesnej obrany, preto v zmysle § 151 ods. 1 CSP možno považovať uvedené za nesporné. Dovolateľ považuje za nesprávny taktiež názor odvolacieho súdu uvedený na str. 8 riadok 1 až 7 odspodu rozhodnutia odvolacieho súdu. Žalovaný neodpovedal na otázku dovolateľa o pravosti podpisu J. W., na čo zákonná sudkyňa konštatovala (nie protokolovala) „Listinnými dôkazmi, ktoré žalobca doložil do súdneho spisu (dňa 12. októbra 2018) preukázal, že bol uzatvorený pracovný pomer dňa 1. decembra 2006.“ (zvukový záznam z pojednávania dňa 12. októbra 2018). Na základe uvedeného je zrejmé, že uvedenou citáciou bol uzatvorený pracovný pomer dňa 1. decembra 2006, zákonná sudkyňa konštatovala skutočnosť, že dovolateľ a právny predchodca žalovaného podpísali pracovnú zmluvu dňa 1. decembra 2006. Preto túto podstatnú skutočnosť sudkyňa uviedla do zápisnice zo dňa 12. októbra 2018 (str. 4 ods. 4). Ak by zákonná sudkyňa len protokolovala prednes dovolateľa, tento by bol uvedený v zápisnici v znení „Žalobca sa domáha zaprotokolovať, že listinnými dôkazmi, ktoré doložil dňa 12. októbra 2018 do súdneho spisu, preukázal, že bol uzatvorený pracovný pomer dňa 1. decembra 2006.“ Dovolateľ má za to, že jeho dovolanie je v celom rozsahu dôvodné, keďže uniesol dôkazné bremeno, že pracovný pomer na pozícii odborný referent špecialista-ekonóm trvá dodnes, že dňa 1. decembra 2006 uzatvoril s právnym predchodcom žalovaného písomnú pracovnú zmluvu na pozíciu ekonóm-špecialista v Záchytnom tábore v Humennom, resp. pracovný pomer vznikol konkludentným spôsobom a tento pracovný pomer trvá dodnes. Navrhol, aby najvyšší súd v celom rozsahu zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, zároveň zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému dovolaniu žalobcu uviedol, že v dovolaní absentuje relevantný dovolací dôvod, a preto je dovolanie neprípustné. Navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017).

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo

357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprisnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. V danom prípade žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolateľom namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne uplatnenými námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie (II. ÚS 76/07).

14. Dovolateľ zmätočnosťnú vadu podľa § 420 písm. f/ CSP a porušenie jeho práva na spravodlivý proces oprel o pochybenie odvolacieho súdu pri odôvodnení rozsudku, ktorý je nedostatočne

odôvodnený, nelogický, a preto nepreskúmateľný. Trpí vadou zmätočnosti s poukázaním na § 320 CSP, keďže dovolateľ bol slabšou stranou v spore, a preto súd mal povinnosť predvolať navrhovaných svedkov. Odvolací súd sa tiež nedostatočne vysporiadal s dôkazmi a skutočnosťami uvedenými v súdnom konaní, aj v odvolaní, urobil nesprávny záver bez opory v skutkovom stave, pretože podľa dovolateľa uniesol dôkazné bremeno a jeho pracovný pomer trvá dodnes na základe pracovnej zmluvy zo dňa 1. decembra 2006.

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017).

16. K námietke nedostatočného odôvodnenia (nepreskúmateľnosti) rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

17. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Uviedol, čo ho viedlo k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie a pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia zdôraznil skutočnosti, z ktorých bol vyvodený správny právny záver o nedôvodnosti uplatneného nároku. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu žalobcu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v dovolacom konaní (II. ÚS 78/05, II. ÚS 76/07).

18. Pokiaľ dovolateľ namietal, že súdy nedostatočne zistili skutkový stav veci a došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo

dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani v zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď sp. zn. 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017).

18.1. V súvislosti s námietkou dovolateľa týkajúcou sa nevykonania výsluchu navrhovaných svedkov (J. a A.) dovolací súd akcentuje, že s touto sa vysporiadal odvolací súd v bode 18. napádaného rozhodnutia, z obsahu ktorého vyplýva, že sám dovolateľ upustil od vykonania návrhu na vykonanie navrhovaných dôkazov (výsluch svedkov), „Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonával navrhované dôkazy - výsluchom svedkov (J. W. a A. W.), nakoľko zo zvukového záznamu z pojednávania vyplýva, že žalobca upustil od svojho návrhu na vykonanie tohto dôkazu, keď uviedol, že ak žalovaný nespochybnil obsah predložených listín aj on považoval za nadbytočné vykonať uvedený dôkaz ...“. Súd nižšej inštancie neboli povinné vykonať všetky navrhnuté dôkazy, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrila výlučne súdu, a nie stranám (§ 185 ods. 1 CSP). Ak súd niektorý dôkaz nevykonával, mohlo to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (pozri napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999), čo nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Pokiaľ okresný alebo krajský súd na to, aby ustálili skutkový stav, ktorý im umožňuje meritórne rozhodnúť, vykonajú iba časť navrhnutých dôkazov, konajú v rámci svojich kompetencií, pričom rozsah vykonaného dokazovania nie je závislý od vôle sporových strán. V opačnom prípade by okrem iného mohlo dochádzať k rozsiahlym prieťahom v konaní, nakoľko by súd nemal oprávnenie odmietnuť ani vykonanie takých dôkazov, ktoré k ustáleniu skutkových okolností prejednávanej veci nevedú, dokonca ho maria. V danej veci odvolací súd považoval zistený skutkový stav pre potreby rozhodnutia tohto sporu za dostatočný, preto žiadne ďalšie dokazovanie vo veci už nevykonával. Takýto postup súdu je plne v súlade s jeho postavením v civilnom procese. Určujúcim kritériom je v takomto prípade ustálenie skutkového stavu pre rozhodnutie. Pokiaľ prvoinštančnému súdu a následne aj odvolaciemu súdu postačovali vykonané dôkazy na rozhodnutie vo veci a mali za to, že ďalšie návrhy, napr. výsluch svedka, nie sú spôsobilé naštrbiť záver o zamietnutí žaloby, bolo plne v súlade so zákonom i logikou, keď ako dôvod pre zamietnutie žaloby uviedli neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu. Podstatou inštitútov bremena tvrdenia a dôkazného bremena procesnej strany je tvrdiť a preukázať svoj nárok, pričom ale o tom, či niektorý dôkaz je relevantný k posúdeniu podstaty veci je, plne v súlade s podstatou civilného procesu, vecou posúdenia konajúceho súdu a nie strany konania. Nie každý dôkaz je spôsobilý zmeniť úvahy súdu smerom k posúdeniu sporu a do dôkaznej núdze sa môže procesná strana dostať, aj keď navrhne viacero dôkazov, ktoré ale nie sú relevantné pre rozhodnutie veci. Vzhľadom na uvedené, ak žalobca v podanom odvolaní navrhoval vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré doplnenie dokazovania nepovažoval už odvolací súd (a predtým aj súd prvej inštancie, pozn.) za potrebné (osobitne ak aj dovolateľ od ich vykonania upustil), nebolo nevyhnutné sa k týmto návrhom osobitne vyjadrovať.

18.2. Pokiaľ dovolateľ odvodzoval vadu zmätočnosti s poukazom na § 320 CSP, pretože bol slabšou stranou v spore a súd mal povinnosť predvolať navrhovaných svedkov, dovolací súd vo väzbe na zákonnú dikciu § 320 CSP uvádza, že pri individuálnych pracovných sporoch platí osobitná právna úprava, ktorá vylučuje použitie prísneho princípu koncentrácie konania, typického pre všeobecnú úpravu sporového konania. Zamestnanec môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú. Podľa všeobecnej úpravy sa prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany môžu uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Neuplatní sa ani zásada sudcovskej koncentrácie konania, podľa ktorej súd nemusí prihliadnuť na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ak ich strana

nepredložila včas, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Uvedená právna úprava naozaj vychádza z potreby ochrany slabšej strany sporu, ktorou je v tomto prípade zamestnanec, ale neznamená pre súd povinnosť vykonať dôkazy podľa návrhu slabšej strany (zamestnanca), ako to nesprávne interpretoval dovolateľ.

18.3. Dovolací súd pre úplnosť dodáva, že pri posudzovaní práva na spravodlivý proces je potrebné zohľadniť aj možnosť účastníka korigovať nesprávny postup súdu. Aj v prípade posudzovania „odňatia možnosti konať pred súdom“ podľa § 237 písm. f/ O.s.p. súd zohľadňoval procesnú zodpovednosť strán sporu. Podľa vtedajšej judikatúry dôvodom dovolania nemohlo byť akékoľvek odňatie možnosti konať pred súdom; súdna prax zaujala k tejto otázke zužujúci výklad. „Podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je splnená v prípade, že sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napr. tým, že mohol podať proti rozsudku, ktorý mu bol riadne doručený, odvolanie (R 39/1993)“. V danom prípade mal dovolateľ vytvorenú reálnu príležitosť nedostatky v konaní pred súdom prvej inštancie namietat' v ním podanom odvolaní, ktorú možnosť aj využil vo svojom riadnom opravnom prostriedku. Dovolateľ tak využil možnosť uplatniť svoj vplyv na konanie, a to vyjadrením sa nielen k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, ale aj k tvrdeným procesným vadám, s ktorými sa dostatočne v dôvodoch svojho rozhodnutia vysporiadal už odvolací súd.

18.4. Napokon najvyšší súd považuje za potrebné vyjadriť sa aj k úvahám a názorom dovolateľa k dokazovaniu a protokolácii z pojednávania zo dňa 12. októbra 2018, k čomu najskôr akcentuje, že vady alebo námietky prípadnej protokolácie súdom prvej inštancie bolo možné stranami procesne namietat' priamo pred súdom prvej inštancie, resp. dodatočne, čo sa tak nestalo. Pokiaľ podľa dovolateľa, čo podľa neho vyplýva aj zo zvukového záznamu z pojednávania dňa 12. októbra 2018, sudkyňa súdu prvej inštancie konštatovala preukázanie jeho tvrdenia o uzavretí pracovného pomeru dňa 1. decembra 2006, najvyšší súd ďalej zdôrazňuje, že zápisnica, či zvukový záznam predstavuje záznam skutočností o tom, čo bolo obsahom pojednávania, jeho priebeh, pričom úlohou sudkyne pri protokolácii, resp. spisovaní zápisnice z pojednávania nie je potvrdiť skutočnosti uvádzané stranou konania, ale zaznamenať podstatný obsah pojednávania. V súvislosti s možnosťami uvádzanými dovolateľom, ako by sudkyňa ne/mala protokolovať priebeh pojednávania, najvyšší súd uvádza, že tieto predstavujú len hypotetické úvahy dovolateľa, pričom ich (ne)relevancia na výsledok konania už bola podrobená odvolaciemu prieskumu a odvolacím súdom zohľadnená pri rozhodovaní vo veci samej (viď bod 18. a str. 8 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu).

19. Pokiaľ žalobca vyvodzuje existenciu procesnej vady konania uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ CSP, tiež podľa neho z nesprávneho právneho záveru odvolacieho súdu, treba uviesť, že dovolací súd už za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy konštatoval, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznesie právnym posúdením (pozri R 54/2012). Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, resp. prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, zotráva rozhodovacia prax dovolacieho súdu aj v súčasnosti (pozri napr. R 24/2017 a tiež rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 71/2018, 2 Cdo 49/2018, 3 Cdo 37/2018, 4 Cdo 1/2018, 5 Cdo 191/2018, 7 Cdo 79/2018, 8 Cdo 76/2018).

20. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto ho odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.